

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Antiquae Lectionis Tomus ...

In Qvo XVI. Antiqua Monumenta Ad Historiam Mediae Aetatis Illustrandam,
Nunquam Edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1601

Epistola XX. Sanctissimis in Christo fratribus, Iuuauensis Ecclesiae. Humilis
Levita Albinus In Christi charitate salutem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64144](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64144)

EPISTOLA XIX.

Dilecto patri Machario humilis
Leuita salutem.

CHARITATIS dulcedinem literarum officia im-
plere non possunt: tamen qualecunque lumen il-
lius ostendere nituntur. Sicut digito præsentem
homo ostenditur, ita literis, absentis charitas demonstra-
tur. Fateor, meæ mentis dilectio, tui tædet absentiam: ef-
ferq; aliquod amoris refrigerium, si vel tui cordis affectum
per alterius audirem os, vel cum literas legerem, quem ar-
dentius cuperem, intelligerem. Non disiungit seculum,
quos Christi charitas coniunxit: Et veniat per eum optata
dies viuendi, qui omnes dies creauit ad videndum. Multa
tecum habuissem conferre, si tuæ colloquutionis familiarita-
tate vti valuissem. Veniet tempus, dùm vult ille, qui dis-
ponit omnia tempora. Cum omni charitatis dulcedine
valeas fili frater amice

EPISTOLA XX.

Sanctissimis in Christo fratribus, †Iuua-
uentis Ecclesiæ.

*HVMILIS LEVITA ALBINVS IN
Christi charitate salutem.*

VDIENS laudabilem in Christo vnanimitatis ve-
stræ conuersationem, multa animus meus læticia
gauius est, multoq; anhelabat desiderio præsentia-
liter ordinem videre vestrum, & me ipsum humili deuotio-
ne vestris sacrosanctis commendare orationibus. Sed quia
hoc vsque prohibuit variarum euentus rerum, & prolixam
terra-

†Salinburgen-
sis.

terrarum longinquitas, meæ paruitatis literulas in hoc officium dirigere curavi, vt desiderium cordis mei in apicibus cognoscatis, quod & olim pio patri AQUILÆ Pontifici, germano meo, pastori vestro iniungere studui, cupiens spiritali præsentia, vnus esse ex vobis, & vnum esse vobiscum, vt vestra me sanctitas à terrenis leuaret cupiditatibus, & in cœlesti vobiscum collocaret desiderio.

O quàm felix est vita monachorum, DEO placabilis, angelis amabilis, hominibus honorabilis. Qui hac fideliter viuunt inter homines, haud dubium, feliciter regnat inter angelos. Hanc primitiua, per Apostolos in Iudæa, initiavit Ecclesia: quibus omnia communia fuisse leguntur: & nemo aliquid suum esse dicebat. Hoc non solum in seculari substantia seruandum esse arbitror: sed etiam in desiderijs spiritalibus, vt omnes vnum concupiscant, & obedientiæ bonum magis exsequantur, quàm propriæ voluntatis affectum. Si Christus suam non venit facere voluntatem, sicut ipse in Euangelio testatur, sed patris: quantò magis monachus suam nõ debet facere voluntatem, sed Christi: nec segnus in opere DEI, sed studiosus: nec tantum considerare quid iubeatur, sed quomodo perficiatur, quod iubetur. Nec vllatenus murmurationis malum crescat in aliquibus. Si aliqui ex populo DEI in eremo, propter murmurationis perierunt peccatum: quantò magis monachus monasterij spiritali plectatur vindicta, si murmurationis malo mentem insolescere non metuit.

Toan. 5. et 6.

Quapropter cum gratiarum actione accipiat, quod ei pastoris cura præuiderit sufficere. Sit enim sanctæ pacis concordia inter cunctos; Vitæ castitas in adolescentibus; morum grauitas in senibus: feruor operis in iuuenibus: nec quisquam se canonicis horis, vel regularib. psalmodiis subtrahat. Melius est cum angelorum cœtibus Christum laudare,

VEGAN
SII
omg m
SIV
24

dare, quàm torpentem segnitia, somno delectari: vel vigilando, inania exsequi desideria. Et non solum verba sanctæ lectionis resonent in ore; sed intima cordis compunctio sequatur verba legentis, vel cantantis: Et nullatenus homines competentibus, sacræ Scripturæ lectio recedat de manibus; quia diuersæ nunc hereses, sicut audistis, catholicæ fidei puritatem maculare nituntur.

Quapropter armate vosmetipsos scientia veritatis, sententis Euangelicæ auctoritatis, ut resistere valeatis contra dicentibus veritati. Quomodo pugnat inermis? vel quomodo docere potest, qui discere noluit? Spirituales sunt diuitiæ, sapientia in corde, ut Salomon ait, Thesaurus desiderabilis requiescit in ore prudentis.

Proverb. 21.

Sanctæ fidei veritatem diligenter discite, & agnitam cordis recondite thesauro, & spe firmissima vos retinete ad Dominum, & charitate feruentissima illum amare, honorate, & laudate, quia hæc est pars optima, quam Maria elegit, sedens secus pedes Domini, quæ non auferetur ab homine in æternū. Sed tantò ardentius post hanc vitam amatur Christus, quanto perspicacius eius intelligitur bonitas.

Sed non est opus meæ paruitati, vos admonere de singulis, dum habetis sacræ institutionis libros notissimos, & ipsum patrem, pastorem vestrum præsentem: qui vos viva voce melius admonere poterit, quàm mea series litterarum. Tamen, ut debitam vobis ostenderem charitatem, paucis vos apicibus appellare studui, ad cognoscendam in vos meæ dilectionis fiduciam. Præfato itaque patri cum omni humilitate obedite. Ille habet rationem reddere sollicitudinis suæ pro vobis, & vos obedientiæ vestræ in illum æqualiter rationem reddere habetis. Ille, pro vobis in magno positus est periculo: vos, pro illo magna charitate intercedere studete: ut mercedem pro vobis habeat apud

DEVM,

DEVM, & vos requiem cum illo habeatis in regno DEI. Filiorum eruditio, laus est magistrorum; profectus gregis, merces est pastorum.

Diuina auxiliante gratia custodite vos fratres in omni castitate, humilitate, concordia, & charitate: onera vestra inuicem portantes. Omnis sermo malus, & impudicus, & impatiens, & inutilis ex ore vestro non procedat; sed q̄ sunt *Ephes. 4.* sancta, pia, & iusta, & vestra condigna sanctitati, ad exhortationem audientium loquimini. Et semper Deus honorificetur in ore vestro, & quæ ad pacem pertinent veram, cotrafectamini intentione, & DEVS pacis erit vobiscum.

EPISTOLA XXI.

Dilectissimis, & valde venerabilibus in Christi charitate, Eboracensis Ecclesiæ fratribus,

VESTRÆ FILIUS PIETATIS

Alcuinus salutem.

QUOTVM meæ deuotionis pectus vestrae charitatis dulcedine impletur, & si quid pleni amoris modio superaddi potest, quotidie crescendo accumulatur, ita vt solius memoriae de vobis suauitas, superuenientes secularis angustia tribulationes longè à secretis mentis meæ cubilibus depellat. Et hoc mihi singulare solatium in spiritu consolationis sancto Dñs IESVS perdonare dignatus est.

Vos fragiles infantiae meæ aënos materno fouistis affectu, & lascium pueritiæ tempus, pia sustinistis patientia, & paternæ castigationis disciplinis, ad perfectam viri edoculistis ætatem: & sacrarum eruditione disciplinarum roborastis. Quid plus dicere habeo, nisi vt æterna regis pietas, omnia pieatis in me, famulum suum, per vos benefacta, perpetua summæ beatitudinis gloria remuneret? Hoc

MCCLXV
SII
omg. mm.
SIV
24